

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

ŽALOBCE: V. H. T., toho času pobýtem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,

ŽALOVANÝ: Ministerstvo vnitra ČR - odbor azylové a migrační politiky Praha,
IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 21. 2. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2025, č. j.
OAM-100/BA-BA07-HA15-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19. 2. 2025, č. j. OAM-100/BA-BA07-HA15-2025 bylo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 23. 1. 2025 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby bylo vytýkáno žalovanému nedostatečné posouzení jeho žádosti ve vztahu k ustanovení § 12 - 14a zákona o azylu. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že se ve své zemi původu stal obětí vydírání ze strany lichvářů, kteří mu vyhrožovali násilím v případě, že by se obrátil na státní orgány s žádostí o pomoc. Žalobce se domnívá, že jeho případ nebyl posouzen individuálně, ale pouze s obecným odkázáním na situaci ve Vietnamu, přičemž podklady k aktuální situaci vychází z dokumentu žalovaného. Zásada individualizace správního řízení je přitom stanovena zákonem podle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný tedy ve svém rozhodnutí nijak nezhodnotil reálnou možnost újmy žalobce v případě návratu do Vietnamu. Žalobce přitom má reálné obavy o zdraví jak své, tak své rodiny, kterou by mohl ohrozit svým návratem. Tímto postupem se měl žalovaný dopustit porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Zároveň se žalobce domnívá, že žalovaný neopatřil všechny podklady k rozhodnutí tak, jak mu to ukládá § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, stejně jako § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 12. 3. 2025 žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobou, neboť dle svého názoru vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl, a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci ve Vietnamu. Dále vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by byl pronásledován z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. K obavě žalobce z kriminálního jednání věřitelů žalovaný konstatoval, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Za této situace měl žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné vietnamské instituce. Pokud by státní orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, tuto skutečnost by bylo možné považovat za azylově relevantní. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004. **K žalobcově námitce, že jeho případ nebyl posouzen individuálně, ale pouze s obecným odkázáním na situaci ve Vietnamu, přičemž podklady k aktuální situaci vychází z dokumentu žalovaného, žalovaný uvedl, že podklady, jimiž byly Informace OAMP MV ČR ze dne 4. června 2024 Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, byly vypracovány ze zdrojů, ze kterých je patrné, že se jedná o zdroje objektivní, nezávislé a veřejně dostupné. Seznam těchto zdrojů je ve výše uvedeném podkladu uveden.** Žalovaný tudíž i nadále považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Naopak žalobní argumentaci shledal nezpůsobitou zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za zjištěné, že v rámci poskytnutí informací k podané žádosti dne 28. 1. 2025 žalobce uvedl, že je křesťan a nemá žádné politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Z Vietnamu vycestoval letecky 3. nebo 4. června 2024 do Maďarska, kde chtěl zpočátku najít práci, ale nenašel ji. Zhruba po dvou měsících někdy na přelomu srpna a září 2024 odjel vlakem do ČR. Cestovní doklad nemá. Na území států EU pobýval v době od června 2024 do srpna 2024 a to v Maďarsku. V minulosti disponoval jen maďarským vízem, jeho platnost si nepamatuje. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech, jedná se o první žádost. Je zdravý, nemá žádná omezení. V ČR ani v zahraničí nebyl odsouzen za spáchání trestného činu a rovněž nebyl a ani aktuálně není trestně stíhán. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť se nemůže vrátit do Vietnamu, protože tam má velký dluh a jeho rodina nemá možnost ho splácet. Lidé, od kterých si půjčil peníze, mu hrozili, že pokud to nahlásí úřadům, tak jej nenechají na pokoji. Jeho rodina prodala pozemek, aby mohl vycestovat do Maďarska. Poté v rámci pohovoru k žádosti ze dne 6. 2. 2025 potvrdil průběh své cesty z Vietnamu do EU. Cestovní pas mu vyřídil zprostředkovatel. Z Vietnamu odcestoval kvůli zadlužení. Půjčil si peníze od „černé společnosti“, která po něm požadovala, aby jim peníze splácel. Dům jeho rodičů byl zastaven u banky, aby měl peníze na cestu do Evropy. Při odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole apod. neměl žádné potíže. Ve Vietnamu neměl ani žádné jiné problémy, např. se státními orgány či bezpečnostními složkami a nebyl tam trestně stíhán. K tomu, zda měl ve své vlasti nějaké potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, uvedl, že je věřící, je křesťan. Někteří lidé se s ním kvůli tomu nechtěli ani bavit. Do Vietnamu se nemůže vrátit, jelikož nemá peníze na zaplacení dluhů. Ještě v době, kdy pobýval ve Vietnamu, „černé společnosti“, od které si půjčil peníze, řekl, že jejich jednání nahlásí na policii. Následně mu vyhrožovali, že pokud tak učiní, ublíží jeho rodině. O udělení mezinárodní ochrany žádá z finančních důvodů. Nemůže se do Vietnamu vrátit ani to nahlásit vietnamské policii. Již mu bylo slovně vyhrožováno, že pokud dluhy neuhradí nebo to nahlásí policii, ublíží jeho rodině. Neví, jestli by mu nehrozilo nebezpečí, kdyby své dluhy splácel ve vlasti. Při posledním kontaktu po něm chtěli zaplatit velkou částku najednou. Tolik peněz nemá. Pokud by se musel vrátit do Maďarska a jet sám, odjel by tam, ale pokud může zůstat tady, tak se tam vrátit nechce. Potvrdil, že ví, že na území ČR pobývá nelegálně. Svůj pobyt se nesnažil nějakým způsobem zlegalizovat. O mezinárodní ochranu požádal až po zajištění policií, jelikož byl zadržen již podruhé. Požádal o azyl, aby si zde zajistil pobyt. Kdyby nebyl policií zajištěn, o mezinárodní ochranu by nežádal. Dříve o této možnosti nevěděl. Cílem jeho cesty byla ČR.

8. Dle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
11. Hlavním tvrzeným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je dle žalobce obava z jeho věřitelů – lichvářů, v případě jeho návratu do země původu.
12. První skupina námitek směřovala proti neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce však v průběhu správního řízení ani nyní v řízení o žalobě neuvedl takové skutečnosti, které by svědčily o pronásledování nebo by je bylo možné podřadit pod pojem pronásledování z důvodů vylicených v ust. § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že v zemi původu neuplatňoval svá politická práva a svobody, neboť jak sám uvedl při poskytnutí údajů k žádosti dne 28. 1. 2025, nemá politické přesvědčení. Ve vztahu k důvodům uvedeným pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, soud konstatuje, že v průběhu správního řízení žalobce uvedl, že motivem, pro který o mezinárodní ochranu žádá, je obava z věřitelů, kterým dluží peníze. Tyto důvody poté žalovaný správně neshledal podřaditelnými pod zmíněné ustanovení zákona o azylu. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, to znamená, že jiné skutečnosti, než uvedené v citovaném ustanovení nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce žádné problémy, které by souvisely s výše uvedenými důvody stanovenými zákonem o azylu, kvůli kterým by se musel obávat návratu do vlasti a žádat o mezinárodní ochranu, neuvedl, naopak popřel, že by se s takovými potížemi ve Vietnamu potýkal. Uvedené závěry soudu i žalovaného dále podporuje ustálená judikatura NSS, například rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005 – 55 „Důvodem pro udělení mezinárodní

ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“

13. Ve vztahu k § 12 zákona o azylu soud shodně s žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být podřazeny pod zmiňované ustanovení zákona o azylu, současně s tím žalovaný uvedl, že pronásledovatelem může být ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu veřejná moc. Zákon sice připouští výjimku, kdy může být pronásledovatelem i soukromá osoba, ale to pouze za předpokladu, že pronásledovanému není veřejná moc schopna či ochotna odpovídajícím způsobem poskytnout ochranu. S ohledem na shromážděný spisový materiál je však tato možnost vyloučena. Nad to žalovaný správně zdůraznil, že žalobce se s žádostí o pomoc na příslušné orgány neobrátil ani neprokázal, že by tyto orgány pomoc odmítly (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003).
14. Ve vztahu k humanitárnímu azylu se zabýval žalovaný rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou a zdravou osobou. Žalobcova rodina se nachází v zemi původu a na území ČR jiné rodinné vazby nemá. Současně nemá žalobce na území ČR žádné ekonomické vazby, neboť zde nedisponuje a ani nedisponoval takovým druhem pobytového oprávnění, které by mu umožňovalo vykonávat na území ČR výdělečnou činnost. S ohledem na uvedené poté soud neshledal žalobcovu situaci nikterak mimořádnou, potažmo zvláštního zřetele hodnou, a proto žalovaný žalobci humanitární azyl, správně neudělil.
15. Jde-li pak o hrozící újmu ze strany soukromých osob jakožto důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, judikatura správních soudů je ustálena v tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu. Pokud však informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (viz usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019), avšak tomu tak v případě žalobce nebylo, a ten mohl vyhledat pomoc u policie, státní prokuratury či soudu, jak dokládá i Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k č. j. MV-602-1/OAM-2025, půjčky, úvěry a lichva. Z těchto podkladů plyne, že ve Vietnamu existuje systém ochrany fakticky potlačující nelegální půjčování peněz. Jinou otázkou je, zda je tento systém účinný i ve vztahu k ochraně jednotlivců. Nicméně žalobce se na policii neobrátil, aniž by s ní měl v tomto směru nějakou negativní zkušenost. Tvzení žalobce, že mu bylo vyhrožováno pro případ, že se na ni obrátí, je v tomto případě nepodstatné, neboť žalobce se měl na policii obrátit a ta mu mohla poskytnout pomoc před zmíněným ohrožením. Za toho stavu tedy při zjišťování skutkového stavu nevyvstaly pochybnosti o funkčnosti vietnamské policie, státní prokuratury či soudu, k nimž by bylo potřeba zjišťovat další podrobnosti.
16. V tomto směru soud upozorňuje, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je důkazní břemeno rozděleno mezi žalobce a správní orgán. Pasivita žalobce ve směru dokazování tak nemůže být zcela přičítána na vrub žalovanému, který dle žalobce nesprávně zjistil skutečný stav věci ve vztahu k informacím o zemi původu. Bylo na žalobci, aby označil důkazy k prokázání toho, že skutkový stav je ve Vietnamu jiný, než signalizovaly podklady žalovaného, avšak to neučinil. Z obecného konstatování žalobce lze usoudit, že má své

tvrzení o nerealnosti pomoci vietnamskou policií za notorietu. Podle § 121 občanského soudního řádu ve spoj. s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé. Jsou jimi takové skutečnosti, které jsou známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit. Skutkové tvrzení žalobce o předem vyloučené ochraně od vietnamské policie, resp. státu jako takové ovšem není skutečností obecně známou ve výše uvedeném smyslu. Závěr o žalobcem tvrzeném stavu ve Vietnamu proto není možno učinit bez dokazování provedeného v řízení před správním orgánem či soudem. Tvrzení žalobce tudíž není ničím jiným než předsudečným výrokem bez opory v důkazech. Za situace, kdy žalobce nesprávnost skutkových zjištění dovozoval pouze z údajné notoriety, která však notorieta není, zjevně nemohl zpochybnit skutkový závěr žalovaného. Přezkumu takto formulovaného žalobního bodu pak nebránila ani žádná vada řízení (vizte rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 59/2019-59 ze dne 12. 11. 2019).

17. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025 k č. j. MV-602-1/OAM-2025 jsou počítány jako jeden podklad, informace v nich obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobilý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu.
18. Ačkoliv žalovaný neučinil výše uvedené závěry v napadeném rozhodnutí v části týkající se přímo ustanovení § 14a zákona o azylu, nýbrž v části zabývající se splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, nemůže být pochyb o tom, že závěry učiněné tam jsou platné napříč celým rozhodnutím, tj. tedy i pro část týkající se posouzení splnění podmínek uložení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
19. Vzhledem ke všemu výše uvedenému má soud postup a závěry žalovaného za správné, neboť vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přihlédl ke všem azylově relevantním tvrzením, jež žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl. Současně se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s veškerými v úvahu přicházejícími důvody pro udělení mezinárodní ochrany, kdy neponechal žádný prostor k pochybnostem o tom, že žalobci nelze z jím uvedených důvodů mezinárodní ochranu udělit v žádné z jejich forem.
20. Soud uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce nevyhodnotil jako důvodnou a žádnou z forem mezinárodní ochrany žalobci neudělil.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. dubna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně